

Надворі весна 1831 року, й Алтея Мурр святкує свій сотий день народження на самоті.

Вона сидить під гліцинією, її рудий кіт згорнувся калачиком у неї на колінах. Галявина, повна бджіл, співає для неї пісню, гідну ста років, які Алтея прожила.

Століття меду, землі, каменю і неба. Крові, отрути, цвітіння і попелу.

Вона думає про все, що було, і про все, що могло бути.

Зорі проглядають крізь сітчасте небо, просячи її загадати бажання, але вона не має жодного.

У неї немає ні прагнень, ні потреб, ні бажань, які можна було б здійснити за той короткий час, що їй залишився.

Весняні бруньки, що прикрашають землю, нагадують їй про дитинство, коли вона хотіла вирости і стати квіткою. Вона казала мамі:

— Одного дня я стану трояндою. І посаджу себе в такому прекрасному місці, що ніколи не захочу його залишати.

Її матір розсміялась.

— А якщо хтось захоче тебе зірвати?

— Для цього є колючки, — відповіла Алтея.

Відтоді вона квітла, обростала шипами, а тепер щасливо в'янула. Отже, замість того щоб виконати її бажання, духи надсилають їй послання. З неба спускається ворон як знак і попередження: вона знає, що смерть близько.

А отже, вона мусить багато чого зробити.

Розділ перший

Сказати «ні» навіть тринадцять разів недостатньо, щоб уникнути сьогоднішнього балу. Цього недоречно спекотного весняного дня Меріголд Клод затиснута між матір'ю та молодшою сестрою Естер у затісній кареті і замалій сукні. Це сукня її сестри з минулого сезону, бо Меріголд відмовляється йти до модистки, щоб приміряти нову; цілий день зняття мірок, смикання і тицання в неї пальцями — це справжній кошмар. Її біляве волосся стягнуте так, що брови ледве рухаються, а очі широко розкриті від здивування. Її батько та молодший брат Френкі сидять навпроти і, ймовірно, вважають, що їм дуже пощастило, адже вони мають розкіш носити штани, а не безкінечні сукні з рюшами. Краплинки поту стікають її потилицею, спонукаючи Меріголд розкрити віяло. Здається, що більше вона рухається, то більшою стає сукня. З кожним помахом віяла оборки перетворюються на пухнастий лавандовий серпанок. Вона майже впевнена, що задихається, хоча смерть від шовку може бути кращою за майбутній вечір.

Цей бал — перша подія після її двадцять першого дня народження, тож тепер у неї є кілька місяців, щоб вийти заміж, перш ніж її вважатимуть старою, нестерпною відьмою. Поїздка надто коротка для неї, як

і будь-яка поїздка до іншого маєтку Бардширу. Це розкішне село було подарунком від самого принца-регента і стало домівкою для улюблених митців з усього світу, зокрема таких, як батько Меріголд. Сер Кентворт, видатний композитор, організовує сьогоднішній вечір як можливість поділитися своїми останніми творами. Хоча це радше спосіб тримати людей у заручниках на час виконання музики, змушуючи їх удавати, що вони насолоджуються нею.

По прибутті дверцята карети відчиняються, вітер щипає очі Меріголд, і вона виходить останньою. За інших обставин вона вдала б із себе хвору, щоб не відвідувати цей захід, але її молодші брат і сестра є невід'ємною частиною програми цього вечора, і Френкі потребує її підтримки, щоб вгамувати нерви перед виступом. Він репетирував тижнями, але музика сера Кентворта настільки дивна, що навіть Френкі — обдарований скрипаль, який грає відгоди, як у нього руки вирости достатньо, щоб тримати інструмент, — ледве може впоратися з мелодією. Естер заспіває останню арію сера Кентворта, незважаючи на те що ноти дряпаються по самісінькій вершині її діапазону. З часу останньої репетиції Естер перебувала в режимі голосового відпочинку і відверто ненавиділа кожну його хвилину, драматична мова її тіла виражала розчарування замість слів. На тій репетиції Меріголд уперше побачила, як двійнятка намагаються використати свої таланти, і їй стало трохи легше від того, що власних талантів у неї немає. Вона прожила все своє життя просто чекаючи, коли якийсь прихований талант дасть про себе знати. Поки що нічого не проявилось, а це означає, що вона має лише потенціал для того, аби бути дружиною, і навіть це вислизає від неї з кожним

прожитим днем. Її спина все ще міцно притиснута до лавки карети. Якщо вона сидітиме абсолютно нерухомо, її сім'я може якось забути завести її всередину, і це дозволить їй взагалі уникнути цієї події.

Є незліченна кількість речей, які вона воіла б робити. Але в таку ніч, коли блакитний місяць повний і розливається світлом, наче достиглий фрукт, вона хоче тільки одного — купатися в місячній воді, яка зараз заливає береги річки. Вона хоче співати абияк, без осуду, вбрана тільки в нічне небо. І, як в усі ночі, які прикрашає повний місяць, опівночі в неї запланована таємна зустріч.

— Меріголд, люба, ходімо, — кличе її матір, леді Клод.

«Хай йому грець, — думає Меріголд. — Перша спроба втечі провалилась».

Меріголд роздратовано вислизає з карети, відхилиючи простягнуту руку лакея, який стоїть біля неї. Її ноги вдаряють об землю з потужним глухим стуком.

— Спробуй сьогодні знайти хоч якесь більш-менш приємне товариство, — благає леді Клод. — Ти ж знаєш, що ти не молодієш.

Меріголд поправляє корсет, щоб не зламати собі ребра, наскільки це можливо, і каже:

— Мені не потрібна ніяка компанія, і я не маю наміру затримуватись ні на мить довше, ніж потрібно.

Її матір довго (і безуспішно) намагалась перетворити Меріголд на справжню леді Бардширу. Знайомила її майже з усіма чоловіками, хоча б якоюсь мірою близькими до неї за віком, сподіваючись, що хтось переконає її в тому, що кохання — це гідна справа. Поки що всі вони виявились занудами. Ну, всі, крім одного — Джорджа

Теннісона, — але Меріголд не хоче про нього говорити. Він неодмінно буде тут сьогодні ввечері, і вони, як завжди, уникатимуть одне одного, як чуми. Їхні залицання були суцільним кошмаром, але в розбитому серці можна знайти велику мудрість. Називайте це інтуїцією, надією чи оманною, але Меріголд знає, що їй не судилося прожити життя, подібне до життя її матері.

Дощ шепоче в сутінках, вичікуючи ідеального моменту, щоб набрати повної сили. Темні хмари клубочаться вдалині, тягнучись до багряного сонця. Ця гнітюча спека і чорне небо нагадують їй про літо, яке було майже п'ятнадцять років тому. Те літо, коли вони перестали відвідувати єдине місце у світі, де вона почувалась нормальною, — бабусин дім.

У дитинстві вона дуже любила їздити на острів Іннісфрі. Він був схожий на поштову листівку, з полями густої м'якої конюшини, через які можна було бігати, з кострубатими деревами, по яких можна було лазити, і з дикими медоносними бджолами, які ліниво кружляли над польовими квітами. А найкращим було те, що там жила її бабуся. Алтея була дивною жінкою, говорила загадками й віршами, розповідала казки, у яких було небагато сенсу, але це не мало значення. Меріголд не потребувала правильних слів, щоб розуміти, що вони з бабусею однакові, ким би вони не були. Вона міцно заплющує очі, намагаючись пригадати останнє літо, коли вона приїжджала до бабусі, але з віком все розпливається в пам'яті.

У неї з'явився друг — хлопчик її віку, небезпечно допитливий і несамовито кмітливий. Він приходив уранці зі своєю мамою і, поки жінки пили чай, бігав разом із Меріголд серед польових квітів. Вона часто

думає про нього, їй сняться їхні сплетені, заляпані брудом руки, хоча вона не пам'ятає його імені. Після подій, які сталися того дня, вона не знає, чи він вижив.

Меріголд пам'ятає вікно котеджу — завжди відчинене, завжди сонячне. Більшу частину часу воно могло бути картиною, світ за склом був таким же яскравим, як м'яка постель. Того дня їй та її другу сказали залишатися вдома. Вони ласували медовими сотами і притискалися липкими щоками до вікна, вишукуючи у хмарах різні обличчя, поки буря не поглинула небо і не зробила світ сірим. Її бабуся вибігла надвір і зникла в самому серці бурі, хлопчик намагався схопити Меріголд за руку, та невдовзі зник і сам. Меріголд тільки пам'ятає, як холодні пальці матері смикали її за зап'ястя, а все інше — розмито і тьмяно. Протягом багатьох років вона розпитувала матір про те, що сталося.

Що то була за сірість, яка поглинула небо? І що сталося з хлопчиком, який намагався втриматись за її руку? Її питання залишились без відповіді, і в бабусин дім вони більше не повертались. Вона досі сумнівається, чи ці спогади справжні. Але на руці її матері є невеличкий білий шрам, який визирає з-під мереживної рукавички. Правда там, захована в цій старій рані.

Інші гості висипають із карет в усіх своїх регаліях. Вони стоять високі й виструнчені, наче їх тягнуть угору невидимі мотузочки. Перш ніж зайти всередину, батько обіймає Меріголд і шепоче на вухо:

— Повернись додому до сходу сонця й нікому не кажи, куди ти тікаєш.

Він підморгує, і Меріголд усміхається. Її батько завжди був достатньо добрим, щоб допомогти їй утекти, відвертаючи увагу матері в потрібний момент.